

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118209205
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3118209205.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a členov senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu Ing. J. Y., MBA, nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Kováčik, s.r.o., so sídlom Trenčín, Legionárska 6434/2, proti žalovanej Mgr. E. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V., ul. R. XXX/XX, zastúpenej Mgr. Markom Gutikom, advokátom so sídlom Trenčín, Armádna 1655/5, o zaplatenie 13 133,83 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 17C/47/2018 - 113 zo dňa 25. júna 2020 takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaná **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu 13 133,83 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od podania žaloby (12.10.2018) do zaplatenia. Výrokom II. napadnutého rozsudku súd prvej inštancie priznal žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobca sa svojho nároku domáhal na tom skutkovom základe, že je synom žalovanej a so žalovanou sa dohodli, že keď sa žalobca vráti z Anglicka na Slovensko, bude mu sprístupnený byt č. XX, nachádzajúci sa na 4. poschodí v bytovom dome so súpisným číslom XXXX, na parcele číslo XXXX/XX, zapísaný na LV č. XXXX, k. ú. V., adresa K. Y. č. XXXX/XX, XXX XX V. (ďalej len „byt“). Uvedené bolo najmä z dôvodu úmrtia jeho otca G. Y., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX. Dňa 12.10.2016 žalobca so svojou tehotnou priateľkou prišiel do Bratislavy, no žalovanej ani svojej sestre sa nevedel dovolať, ani nijakým spôsobom sa s nimi nedokázal spojiť. Žalobca požadoval od žalovanej kľúče od bytu v zmysle ústnej dohody so žalovanou. Žalovanej sa však nevedel dovolať ani inak sa s ňou kontaktovať. Kontaktoval políciu za účelom vyhlásenia pátrania po žalovanej. Polícii sa však podarilo spojiť so žalovanou a ubezpečili sa, že žalovaná je v poriadku. Žalobca sa však dozvedel aj tú skutočnosť, že žalovaná nechce dodržať ústnu dohodu medzi ňou a žalobcom a nechce mu umožniť bývanie v byte. Žalobca sa tak ocitol v situácii, kedy pricestoval na územie Slovenskej republiky spolu so svojou priateľkou, ktorá bolo vo vysokom štádiu tehotenstva, dal v zamestnaní vo Veľkej Británii výpoveď a tiež vypovedal svoj nájom vo Veľkej Británii. Žalovaný sa nemal kde s priateľkou na noc uchýliť a finančné prostriedky na hotel nemal. Žalobca spolu so svojou tehotnou priateľkou prespával od 12.10.2016 do 15.10.2016 na zemi v záhradnej chatke bez vykurovania. Priateľka následne bola ubytovaná u jej známych 15.10.2016 a dňa 19.10.2016 odletela naspäť do Veľkej Británie. Žalobca naďalej ostal bývať v predmetnej chatke. Stále hľadal žalovanú a chcel zistiť čo sa stalo. Na tomto základe žalobca utrpel zdravotné problémy, dostal zápal chrčnice a urologické ochorenie. Jeho priateľka následkom chladného počasia a nocí strávených v zlých podmienkach ochorela. Aj napriek jej odchodu naspäť do Veľkej Británie jej ochorenie vyvolalo

predčasný pôrod. Priateľku hospitalizovali 02.11.2016, upadla do septického šoku, bola veľmi chorá. Narodilo sa im maloleté dieťa G. a to dňa XX.XX.XXXX, ktorý však dňa XX.XX.XXXX zomrel. Posledný telefonicky rozhovor žalobcu so žalovanou sa uskutočnil dňa 20.09.2016, počas ktorého sa žalobca ubezpečil, že ich dohoda platí a má s priateľkou prísť na Slovensko s tým, že bude bývať v uvedenom byte. Po dohode so žalovanou bol príchod žalobcu naplánovaný na deň 12.10.2016. Žalovaná nespĺnila dohodu a bez dôvodu v rozpore s uzatvorenou ústnou dohodou žalobcu ignorovala, neodpovedala na jeho telefonáty či sms správy. Žalobca ďalej poukázal na svoje zdravotné problémy a uviedol, že z dôvodu jeho zdravotného stavu, ktorý mu vznikol v dôsledku porušenia povinnosti žalovanej, nemá zamestnanie. Nemá žiadnu možnosť bývania, a preto platí prenájom. Uvedené výdavky by mu neboli vznikli, keby žalovaná dodržala podmienky uzatvorenej ústnej dohody. Žalobcovi vznikla škoda v priamej súvislosti s konaním žalovanej, a to zaplatením nájomného od 27.10.2016 do 02.10.2018 spolu v sume 10 470,- libier, čo je 11 941,15 eur (prepočet ku dňu 10.10.2018). Ďalšia škoda mu vznikla tak, že hradil účty za žalovanú, a to za pevnú sieť Slovak Telecom v byte, ktorý užívala žalovaná. Dokopy poplatky za službu pevnej siete spoločnosti Slovak Telecom, a. s., predstavujú sumu vo výške 688,68 eur. Žalobca bol nútený presmerovať svoju poštu z jeho adresy K. Y. XXXX/XX, V., nakoľko vzhľadom na konanie žalovanej nemohol preberať poštu na danej adrese a žalovaná mu jeho poštu nevydávala a zatajovala. Poplatok za presmerovanie pošty adresovanej žalobcovi na Slovensko na adresu sestry jeho priateľky predstavuje sumu 21,- eur mesačne. Od októbra 2016 do októbra 2018 je to spolu suma vo výške 504,- eur. Žalobcovi tak ku dňu 10.10.2018 vznikla škoda spolu vo výške 13 133,83 eur. Žalobca tiež uviedol, že dňa 16.07.2018 zomrel jeho otec G. Y.. Žalobca bol oprávneným dedičom a na základe dohody so žalovanou mal užívať jeho dedičský podiel odo dňa 12.10.2016. Uznesením Okresného súdu Trenčín 12D/767/2016-51, Dnot 109/2016, zo dňa 05.12.2016 bola schválená dohoda dedičov o vyporiadaní dedičstva, v zmysle ktorej žalobca okrem iného nadobudol byť v podiele 1. Uvedené uznesenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť dňa 28.03.2018 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoD/13/2017. Žalovaná ako podielová spoluvlastníčka predmetného bytu (v podiele 1) do dňa podania žaloby neumožnila žalobcovi do bytu vstúpiť a neodovzdala mu kľúče od bytu. Právo žalobcu užívať nehnuteľnosť vzniklo ku dňu smrti poručiťľa, a to ku dňu 16.07.2016. Žalovaná neumožňuje žalobcovi predmetný byt užívať, nakladať s ním a vykonávať tak svoje vlastnícke právo k bytu, ktoré nadobudol ku dňu smrti poručiťľa. Žalovaná tak koná protiprávne. Odo dňa 12.10.2016 do dňa spísania žaloby (10.10.2018) tak vznikla žalobcovi škoda v súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej v celkovej výške 13 133,83 eur. Vyššie uvedené zmenšenie majetku by v prípade, ak by žalobca mohol užívať byt, žalobcovi nikdy nevzniklo. Žalobca je tak nútený si hradiť bývanie, kde platí nájomné, rovnako je nútený uhrádzať aj pravidelný mesačný poplatok za presmerovanie pošty adresovanej žalobcovi na Slovensko a žalobca hradil za žalovanú aj poplatky služby pevnej siete Slovak Telecom, a.s. v byte, ktorý užíva žalovaná. Žalovaná k žalobe uviedla, že neexistovala žiadna ústna, písomná, či konkludentne uzatvorená dohoda medzi žalobcom a žalovanou o tom, že žalobca príde na územie Slovenskej republiky dňa 12.10.2016 a ona mu tohto dňa odovzdá kľúče od bytu. Vyššie uvedená dohoda neexistovala ani vo vzťahu k časovému obdobiu od 12.10.2016 do 15.10.2016, či až do 30.10.2016. Mailom zo dňa 27. septembra 2016 žalobca požadoval od žalovanej, aby táto zabezpečila rôzne dokumenty s tým, že jej oznámil, že si ich príde dňa 12.10. vyzdvihnúť ku nej. Mailom zo dňa 28. septembra 2016 žalobca oznámil žalovanej, že 8. marca má jeho priateľka termín pôrodu a sťahovať do bytu sa chcú ešte predtým, no nevedel kedy. Ďalej uviedol, že to píše teraz, aby si žalovaná dopredu mohla nájsť iné bývanie. Ďalej predmetným mailom uviedol, že si príde dňa 12.10. urobiť na E. poriadky s osobnými vecami. Mailom zo dňa 8. októbra 2016 o 11.00 hod. žalovaná oznámila žalobcovi skutočnosť, že je v V., nevie kedy sa vráti, a že sa stretnú na dedičskom konaní. Mailom zo dňa 8. októbra 2016 o 12.20 hod. žalobca reagoval namietajúc, že keď spolu naposledy hovorili, tak uvádzala, že bude v V. dňa 15.10. a teraz píše, že nevie, kedy sa vráti. Mailom zo dňa 12. novembra 2016 nazvaným „Posledné slová“ adresovaným žalovanej a jej dcére (sestre žalobcu) sa žalobca so žalovanou „rozlúčil“. Z uvedenej mailovej komunikácie je zrejmé, že vyhlásenia žalobcu o tom, že príde dňa 12.10. na Slovensko sú jeho jednostrannými vyhláseniami, odhládnuce od toho sú urobené v zmysle, že si toho dňa na E. príde urobiť poriadky s osobnými vecami a vyzdvihnúť si dokumenty, nie v zmysle, že toho dňa sa do bytu na E. nasťahuje a zostane tam žiť. Z jeho vyhlásení vyplýva, že sa do bytu na E. sťahovať plánoval, a to aj so svojou priateľkou, avšak v bližšie nešpecifikovanom termíne do 8. marca (pravdepodobne roku 2017). Tiež je zrejmé, že žalovaná dňa 8.10.2016 oznámila žalobcovi, že je v V. a stretnú sa až na dedičskom konaní. Žalobca si tento email evidentne prečítal, keďže naň toho istého dňa aj reagoval. Žalovaná nikdy nebránila žalobcovi predmetný byt užívať, a to ani v čase pred smrťou svojho manžela (otca žalobcu) a ani v čase po jeho smrti. Žalobca však žil dlhodobo v zahraničí. Na adrese predmetného bytu mu preberala poštu a starala sa o ňu. Žalobca mal v danom byte uložené svoje

veci, o čom svedčí aj jeho vyhlásenie, že si s nimi príde urobiť poriadok. Naopak, žalobcovi sľúbila, že na neho prevedie aj druhú polovicu predmetného bytu (teda aj tú ktorú nezdedil), hoci na takýto prevod nemal žiaden právny nárok, čo aj darovacou zmluvou v roku 2018 urobila. Žalovaná nemala žiadnu vedomosť o žalobcom tvrdenej skutočnosti, že tento dal vo svojej práci výpoveď a tiež, že vypovedal svoj dovtedajší nájomný vzťah na ubytovanie, takýto postup nebol ani predmetom žiadnej dohody medzi žalobcom a žalovanou. Žalobca trpí zdravotnými problémami spojenými s chrbticou, resp. s pohybovým ústrojenstvom a aj inými dlhodobými. Deklarované zhoršenie vníma ako progresiu dlhodobého nepriaznivého stavu. V žiadnom prípade sa za takýto stav necíti akokoľvek zodpovedná. Žalobca dlhodobo prebýval v zahraničí. V roku 2002 odišiel do Spojených štátov amerických, kde podľa vlastných slov pracoval ako zdravotník (lekársky asistent). V roku 2011 prišiel späť na Slovensko, pričom prebýval u svojej sestry (dcéry žalovanej) B. F., rodenej Y., v jej byte na ulici P. (sídliisko R.) v V.. Ani tam však neprebýval stabilne, odchádzal do K. a často tiež chodieval do USA. Daný stav pretrvával do roku 2012, kedy odišiel do Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska (ďalej len „Spojené kráľovstvo“), nakoľko si tam našiel prácu ako laborant v nemocnici. Neskôr (práve z dôvodu problémov s chrbticou, keď nemohol dlhšie stáť) zastával v nemocnici administratívnu prácu. Ďalej žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že rovnako sa necíti akokoľvek zodpovedná za zdravotný stav priateľky žalobcu a ani za predčasný pôrod a následnú smrť ich dieťaťa (vlastného vnuka). Žalovaná netušila, že žalobca príde na Slovensko aj so svojou tehotnou priateľkou, a to už natrvalo. K poplatkom za pevnú sieť Slovak Telekom uviedla, že nie je zrejme, na základe čoho si žalobca nárokuje úhradu ním zaplatených poplatkov. Ohľadom týchto poplatkov nemožno ani letmo uvažovať o náhrade škody. V auguste 2016 začal žalobca tieto poplatky platiť sám a dobrovoľne na základe vlastnej iniciatívy. Treba povedať, že zmluvu so spoločnosťou Slovak Telekom mal uzatvorenú žalobca. Takto tomu bolo už od roku 2003, kedy žalovanej volal z USA, že potrebuje nejaký doklad, že niečo platí na Slovensku. Žalovaná mu vyšla v ústrety a uvedená služba bola prepísaná na žalobcu. Reálne však uvedenú službu aj naďalej platila žalovaná so svojim manželom až do augusta 2016, kedy ju začal žalobca platiť sám, tak ako bol koniec koncov v zmysle zmluvy povinný. K presmerovanej pošte žalovaná uviedla, že žalobcovi chodila pošta na adresu Y. v V. dlhodobo. Žalovaná sa mu o túto poštu starala od roku 2002, od kedy odišiel do USA. Vždy, keď spolu žalobca a žalovaná hovorili cez Skype, tak mu ju otvorila a prečítala. Keď prišiel na Slovensko, tak mu ju aj fyzicky odovzdala. Žalobca mohol kedykoľvek nahlásiť príslušným orgánom, inštitúciám, organizáciám, či iným subjektom svoju aktuálnu adresu na doručovanie a nie ponechávať starosti s poštou na žalovanú. Tvrdenia žalobcu o nevydávaní a zatajovaní pošty nie sú podložené. Nakoniec žalovaná uviedla, že k žiadnemu porušeniu povinnosti z jej strany neprišlo, a preto nemohlo prísť ani k vzniku škody. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 420 ods. 1, § 488 a § 489 Občianskeho zákonníka a uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal rozhodnutia súdu o splnení povinnosti žalovanej nahradiť mu škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť tým, že musel jednak platiť nájomné za byt v Spojenom kráľovstve, takisto musel platiť poplatky za službu pevnej siete spoločnosti Slovak Telekom a.s. na Slovensku a nakoniec musel platiť poplatok spoločnosti Slovenská pošta a.s. za presmerovanie pošty. Uvedené platby mali priamo súvisieť s porušením záväzku žalovanej sprístupniť mu byt, ktorý bol predmetom dedičstva po otcovi žalobcu a manželovi žalovanej. Ako vyplýva z ustanovenia § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka a z ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky základnými kumulatívnymi predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a) porušenie právnej povinnosti, ktorá spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, b) existencia škody, t. j. ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, t. j. že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť bezprostredný vzťah príčiny a následku a d) zavinenie. Každý z uvedených predpokladov tejto zodpovednosti musí existovať súčasne. Súd žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žalobca riadne nepreukázal čo i len existenciu povinnosti žalovanej, od ktorej odvodzuje túto žalobu, toľko jej zavinené porušenie žalovanou. Zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by žalovaná mala povinnosť (zákonnú) alebo zmluvný záväzok umožniť bývanie žalobcu v predmetnom byte, resp. jeho vstup do bytu spôsobom a v čase, ktorý tvrdil žalobca. V dôsledku tohto záveru súdu je žaloba nedôvodná v celom rozsahu už v základe bez potreby zaobrerania sa existenciou ostatných predpokladov zodpovednosti za škodu. Súdu nie je zřejmý priamy príčinný súvis s tvrdeným protiprávnym konaním žalovanej a nájomom za byt, ktorý mal žalobca platiť v Spojenom kráľovstve v uvedenom období. V zmluvnom vzťahu s obchodnou spoločnosťou Slovak Telekom a. s. bol žalobca, a preto žalovaná nemala žiadnu povinnosť nahradiť mu poplatky, ktoré tejto spoločnosti uhradil. Ak žalobca chcel, mohol právny vzťah s uvedenou obchodnou spoločnosťou aj ukončiť. Ak žalobca tvrdí, že žalovaná bola povinná umožniť mu bývanie v predmetnom byte v októbri 2016 takým spôsobom ako popísal v žalobe, tak tento jeho záver nie je správny (odhliadnuc od záveru súdu, že takáto povinnosť nebola preukázaná). Za situácie, že byt bol predmetom neskončeného dedičského konania

(v októbri 2016 žalobca nebol dedičským rozhodnutím určený za jeho podielového spoluvlastníka, pričom aj po prejednaní dedičstva bol žalobca jeho podielovým spoluvlastníkom o veľkosti podielu 1 k celku a rovnako tak aj žalovaná), tak žalobca ešte nemal právny nárok na užívanie bytu tak, ako v žalobe mieni. Ak by v rámci prebiehajúceho dedičského konania vznikol medzi dedičmi spor ohľadne užívania pozostalosti, bolo to potrebné riešiť v rámci dedičského konania riadnym procesným (teda zákonným) postupom prostredníctvom notára povereného prejednaním dedičstva a súdu konajúceho v dedičskom konaní. Je síce správna časť právnej argumentácie žalobcu v žalobe (týkajúca sa tzv. delačného systému dedičskej postupnosti), ale výsledok, ku ktorému dospel, resp. aké urobil závery z tejto argumentácie, nedopadajú na skutkové okolnosti prípadu a nevedú k záveru o porušení povinnosti žalovanej. Žalobca okrem iného opomína najmä tú skutočnosť, že nebol jediným dedičom. Súd prvej inštancie nevykonal navrhovaný výsluch svedkov Y. F., U. F. a H. E., pretože by to bolo v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, nakoľko ich výpovede k žalobcom označeným skutočnostiam (k jeho prebývaní v záhradnej chatke a k tomu, že nemal kde inde bývať z dôvodu jeho vtedajšej nepriaznivej finančnej situácie), by vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie neprivodili iné rozhodnutie súdu. Títo svedkovia nemali svedčiť a preukazovať tvrdenie žalobcu o existencii povinnosti žalovanej, ktorú mala porušiť. Súd takisto nevykonal ako dôkaz prehratie zvukového záznamu telefonického rozhovoru medzi žalobcom a žalovanou, nakoľko tento dôkaz nebol vzhľadom na absenciu súhlasu žalovanej s nahraním jej telefonického rozhovoru so žalobcom získaný zákonným spôsobom. Žalobca nemal oprávnenie nahrávať si prejav žalovanej bez jej vopred udeleného výslovného súhlasu v zmysle § 12 ods.1 Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku, pretože žalovaná bola v konaní úspešná v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietal, že je nepochybné, že žalovaná porušila dohodu, ktorú s ňou žalobca uzavrel, a to že mu po návrate z Anglicka sprístupní byt a rovnako je nepochybné, že žalobca bol oprávnený užívať byt z dôvodu, že nadobudol k nemu spoluvlastnícky podiel po smrti svojho otca. Žalovaná tým, že nesprístupnila žalobcovi byt, porušila jeho vlastnícke práva, medzi ktoré patrí užívanie nehnuteľnosti a tým mu spôsobila škodu, ktorú v konaní preukázal a vyčíslil. Rovnako preukázal príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti, ktorá nastala konaním žalovanej tým, že porušila žalobcovo vlastnícke právo, v čoho dôsledku žalobca nemal kde bývať a následkom čoho mu bola spôsobená škoda. Keby žalovaná dodržala dohodu a neobmedzila právo žalobcu užívať byt, škoda, ktorú žalobca vyčíslil, by mu nevznikla. Škoda mu jednoznačne vznikla zavinením žalovanej. Žalobca nesúhlasí s názorom súdu, že zo žiadnych dôkazov nevyplýva, že by žalovaná mala zákonnú alebo zmluvnú povinnosť umožniť žalobcovi bývanie v byte. Právo užívania mu vzniklo zo zákona z titulu dedenia a uznesenie o dedičstve má len deklaratórny charakter. Žalobca sa vrátil na Slovensko po predchádzajúcej dohode so žalovanou, že mu byt sprístupní a žalobca bude mať kde so svojou tehotnou priateľkou bývať. Konanie žalovanej, kedy vedela, že žalobca sa vráti domov spolu s tehotnou priateľkou a vedela, že nemá kde bývať, a aj napriek tomu mu neumožnila ako svojmu synovi bývať v predmetnom byte, považuje žalobca za maximálne nemorálne a v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná týmto svojím konaním porušila aj ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka, a to povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví a majetku.

3. Okrem vyššie uvedeného odvolania podaného žalobcom prostredníctvom jeho právneho zástupcu bolo v rámci lehoty na podanie odvolania doručené súdu prvej inštancie aj podanie žalobcu, v ktorom namietal, že skutočnosť, že súd neskúmal a ani si nevypočul rozhovor žalovanej, je neporozumiteľná, pričom poukázal na dôkazy uplatňované vo verejne známych trestných konaniach voči verejne známym osobám. To, že si vôbec nahrával vlastnú matku, pramení z nespočetných klamstiev a zavádzajúcich vyjadrení, na základe ktorých spravil vážne životné rozhodnutia, ktoré ho priviedli do terajšej situácie bezdomovca a zhoršili jeho zdravotný stav. Uviedol okolnosti týkajúce sa jeho zdravotného stavu, vyjadril sa k prebývaní v záhradnej chatke s tým, že prečo nedostal kľúče, keď mu nebránili ísť domov, ako tvrdia vo výpovediach. Nikto ho nehľadal, neodpovedal mu na telefonáty a emaily. Tejto situácii, keď sa všetci vypli po jeho príchode na Slovensko, nepredchádzali žiadne nezhody ani len náznakom. Prečo mu neboli vydané kľúče od bývania v čase príchodu na Slovensko, keď mu nebolo bránené užívať bývanie ako predtým tak aj v čase príchodu? Žalobca sa ďalej vyjadril ohľadne jeho pobytov a práce v zahraničí, ako aj k práci svojej priateľky v zahraničí. Uviedol, že Telekom platil preto, že tam išiel bývať, tak aby prispel do spoločných výdavkov. Žalovaná sfaľovala jeho podpis na pri zrušení zmluvy s Telekomom. Tiež uviedol svoje výdavky na bývanie v Spojenom kráľovstve, okolnosti týkajúce sa nadobudnutia iného bytu

jeho sestrou, jeho starostlivosti o žalovanú, vyjadril sa o ukradnutých peniazoch z dedičstva a napokon k bytu uviedol, že ho tam žalovaná s jeho sestrou nepustili, pretože byt prenajímali, čo sa zistilo neskôr od susedov v paneláku po sprístupnení bytu a od správcu bytového domu. Žalobca predložil spolu s podaním viacero listín a fotografií na podporu svojich tvrdení.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnený. Žalobca vo svojom podaní sčasti len opakuje svoju argumentáciu, s ktorou sa už dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie a sčasti prezentuje svoje s vecou nesúvisiace tvrdenia.

5. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací zistil, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP). Podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP). Odvolateľ použil prostredníctvom svojho právneho zástupcu zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a samotný odvolateľ tieto rozšíril aj o dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, a to v lehote na podanie odvolania (§ 365 ods. 3). Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu na tom právnom závere, že žalobca riadne nepreukázal čo i len existenciu právnej povinnosti žalovanej, od ktorej odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, tobôž jej zavinené porušenie žalovanou. Zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by žalovaná mala povinnosť umožniť bývanie žalobcu v predmetnom byte, resp. jeho vstup do bytu spôsobom a v čase, ktorý tvrdil žalobca. V dôsledku tohto záveru súdu, je nedôvodná žaloba v celom rozsahu už v základe, bez potreby zaoberania sa existenciou ostatných predpokladov zodpovednosti za škodu. Súd prvej inštancie nad rámec dôvodu zamietnutia žaloby uviedol, že mu nie je zrejмый priamy príčinný súvis s tvrdým protiprávnym konaním žalovanej a nájmom za byt, ktorý mal žalobca platiť v Spojenom kráľovstve v uvedenom období. Prípadné zhoršenie zdravotného stavu žalobcu a stavu jeho priateľky si títo zaviniť sami. V zmluvnom vzťahu s obchodnou spoločnosťou Slovak Telekom a. s. bol žalobca, a preto žalovaná nemá žiadnu povinnosť nahradiť mu poplatky, ktoré tejto spoločnosti uhradil. Ak žalobca chcel, mohol právny vzťah s uvedenou obchodnou spoločnosťou aj ukončiť. Ak žalobca tvrdí, že žalovaná bola povinná umožniť mu bývanie v predmetnom byte v októbri 2016 takým spôsobom, ako popísal v žalobe, tak tento jeho záver nie je správny (odhladiť od záveru súdu, že takáto povinnosť nebola preukázaná). Za situácie, že byt bol predmetom neskončeného dedičského konania (v októbri 2016 žalobca nebol dedičským rozhodnutím určený za jeho podielového spoluvlastníka, pričom aj po prejednaní dedičstva bol žalobca jeho podielovým spoluvlastníkom o veľkosti podielu 1 k celku a rovnako tak aj žalovaná), tak žalobca ešte nemal právny nárok na užívanie bytu tak ako v žalobe mieni. Ak by v rámci prebiehajúceho dedičského konania vznikol medzi dedičmi spor ohľadne užívania pozostalosti, bolo to potrebné riešiť v rámci dedičského konania riadnym procesným (teda zákonným) postupom prostredníctvom notára povereného prejednaním dedičstva a súdu konajúceho v dedičskom konaní. Je síce správna časť právnej argumentácie žalobcu v žalobe (týkajúca sa tzv. delačného systému dedičskej postupnosti), ale výsledok, ku ktorému dospel, resp. aké urobil závery z tejto argumentácie, nedopadajú na skutkové okolnosti prípadu a nevedú k záveru o porušení povinnosti žalovanej. Žalobca okrem iného opomína najmä tú skutočnosť, že nebol jediným dedičom. Súd nevykonával navrhovaný výsluch svedkov Y. F., U. F. a H. E., pretože by to bolo v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, nakoľko ich výpovede k žalobcom označeným skutočnostiam, by vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie, neprivodili iné rozhodnutie súdu. Títo svedkovia nemali preukazovať tvrdenie žalobcu o existencii povinnosti žalovanej, ktorú mala porušiť. Súd takisto nevykonával ako dôkaz prehratie zvukového záznamu telefonického rozhovoru medzi žalobcom a žalovanou, nakoľko tento dôkaz nebol vzhľadom na absenciu súhlasu žalovanej s nahraním jej telefonického rozhovoru so žalobcom získaný zákonným spôsobom. Žalobca nemal oprávnenie nahrávať si prejav žalovanej bez jej vopred udeleného výslovného súhlasu v zmysle § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

8. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola koncentrovaná na tvrdenia o nesprávnych skutkových zisteniach z vykonaného dokazovania, na tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení veci a na tvrdenia o nevykonaní dôkazu potrebného na zistenie rozhodujúcich skutočností.

9. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

10. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo vyjadrení strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, skutkové závery súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, súd prvej inštancie neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Pokiaľ ide o dôvody zamietnutia žaloby (t. j. mimo toho, čo súd prvej inštancie uviedol nad rámec podstaty odôvodnenia zamietnutia žaloby), odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

13. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

14. Žalobca sa domáhal náhrady škody na tom skutkovom tvrdení, že žil v Spojenom kráľovstve a so žalovanou sa dohodli, že sa dňa 12.10.2016 vráti na Slovensko a od tohto dňa mu žalovaná sprístupní byt na bývanie, avšak žalovaná si túto povinnosť nespĺnila, v dôsledku čoho žalobca musel niekoľko dní prespávať v záhradnej chatke, v súvislosti s čím sa zhoršil jeho zdravotný stav, následne sa vrátil do Spojeného kráľovstva, kde si v dôsledku toho, že mu žalovaná nesprístupnila byt, musel hradiť nájom, ktorý predstavuje jeho škodu. Ďalšia jeho škoda mala spočívať v tom, že hradil telekomunikačné služby viazané na uvedený byt, a v tom, že si musel presmerovať poštu určenú mu na adresu bytu, ktorý nemohol užívať. Základnými kumulatívnymi predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú porušenie právnej povinnosti, ktorá spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, existencia škody, t. j. ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, t. j. že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť bezprostredný vzťah príčiny a následku a zavinenie. Každý z uvedených predpokladov tejto zodpovednosti musí byť a existovať súčasne. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady škody, mal povinnosť tvrdenia, t. j. povinnosť uviesť pravdivo a úplne skutkové tvrdenia o tom, akú konkrétnu právnu povinnosť žalovaná mala, že túto porušila, uviesť konkrétne okolnosti porušenia tejto povinnosti, ďalej bol povinný uviesť ujmu, ktorá nastala v jeho majetkovej sfére, príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou a v čom spočíva zavinenie žalovanej. Ide o bremeno tvrdenia žalobcu. Na povinnosť tvrdenia žalobcu nadväzuje dôkazná povinnosť, t. j. povinnosť na preukázanie svojich tvrdení označiť dôkazy. Ak navrhnuté dôkazy súd vykoná a tým sa preukážu skutkové okolnosti tvrdené stranou sporu, hovoríme, že strana sporu uniesla dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení. V prípade, že strana sporu zostane pasívna, môže jej to priniesť negatívne dôsledky v konaní, napríklad v podobe prehry v spore. Súd však nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy (uznesenie

Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 262/2009 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaydsxzul5rwi327gi3de>>). Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žalobca riadne nepreukázal čo i len existenciu povinnosti žalovanej a jej zavinené porušenie žalovanou, keď zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by žalovaná mala povinnosť umožniť bývanie žalobcu v predmetnom byte spôsobom a v čase, ktorý tvrdil žalobca. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré žalobca predložil spolu so žalobou, a to jeho lekárskeho správ a prepúšťacej správy z Fakultnej nemocnice v Trenčíne. Tieto žalobca predložil v súvislosti s jeho argumentáciou, že keď sa v októbri 2016 vrátil zo Spojeného kráľovstva, tak v dôsledku nemožnosti bývať v byte a následnom bývaní v záhradnej chatke mu vznikli zdravotné problémy. Tieto dôkazy však žiadnom prípade nepreukazujú a ani nie sú spôsobilé preukázať existenciu dohody medzi žalobcom a žalovanou o čase jeho návratu zo Spojeného kráľovstva na Slovensko a o sprístupnení bytu žalovanou žalobcovi na bývanie. Rovnako tak nie sú spôsobilé preukázať porušenie akejkoľvek právnej povinnosti žalovanej vo vzťahu k žalobcovi, nanajvýš môžu preukázať skutočnosti týkajúce sa zdravotného stavu žalobcu, avšak žalobca si neuplatnil žiadnu náhradu škody z titulu poškodenia zdravia. V tejto súvislosti sú aj jeho tvrdenia v žalobe, ako aj v ďalšom priebehu konania a aj v odvolaní ohľadne jeho zdravotného stavu a ohľadne zdravotného stavu jeho priateľky bez akejkoľvek relevancie k uplatnenému nároku a je nedôvodné, neúčelné a nevhodné sa vôbec nimi zaoberať. Žalobca ďalej odvodzoval svoje právo užívať byt z titulu jeho spoluvlastníctva, keď spoluvlastnícky podiel na byte vo veľkosti 1 zdedil po svojom otcovi, zosnulom dňa 16.07.2016, pričom tento zdedil okamihom jeho smrti a neskoršie rozhodnutie v dedičskom konaní má len deklaratórny charakter a žalobcovi vzniklo právo užívať byt už okamihom smrti jeho otca. S týmto názorom žalobcu sa možno stotožniť, keď dedičia od smrti poručiťľa až do prejednaní dedičstva majú postavenie podielových spoluvlastníkov a až právoplatným skončením dedičského konania je vyriešená otázka, kto, resp. v akom podiele v skutočnosti dedičstvo nadobudol (viď uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 157/2012 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytexzwl5rwi327ge2to>>), pričom základnou zložkou vlastníctva je právo vec užívať. Ani táto okolnosť však nič nemení na vecne správnom závere súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal ani porušenie povinnosti zo strany žalovanej. Na to, aby žalobca mohol užívať svoj spoluvlastnícky podiel na byte, síce nepotreboval mať uzatvorenú žiadnu dohodu so žalovanou, pretože k tomuto ho oprávňovalo už jeho spoluvlastnícke právo, avšak bol povinný preukázať také konanie zo strany žalovanej, ktoré mu v tom bránilo. Žalobca však neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal existenciu takého konania zo strany žalovanej, ktoré by mu v užívaní bytu bránilo. Toto zostalo len v rovine jeho nepreukázaného tvrdenia, ktoré žalovaná poprela, keď uviedla, že mu v užívaní bytu nebránila ani pred smrťou otca žalobcu a ani po nej. Dôkazy, ktoré boli súdom prvej inštancie na návrh žalobcu vykonané, nie sú vôbec spôsobilé preukázať porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej. Na základe vykonaných dôkazov potom súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a na ich základe správne právne vec posúdil v tom zmysle, že žalobca nepreukázal existenciu dohody so žalovanou o nastáňovaní sa žalobcu do bytu od určitého dňa v nadväznosti na jeho návrat zo Spojeného kráľovstva a ani porušenie povinnosti žalovanej vo vzťahu k oprávneniu žalobcu byt užívať. Okrem odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevykonal dôkaz oboznámením nahrávky jeho telefonického rozhovoru so žalovanou. Ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, avšak ani tento nie je spôsobilý privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie, keďže súd prvej inštancie nevykonal dôkaz zo zákonných dôvodov a jeho nevykonanie riadne odôvodnil. Uvedená nahrávka je zvukovým záznamom prejavu osobnej povahy fyzickej osoby (žalovanej) a mohla byť vyhotovená a použitá len s jej privolením. Keďže žalovaná takéto privolenie (súhlas) nedala, bola nahrávka vyhotovená v rozpore s ust. § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto bola získaná nezákonným spôsobom a nemôže v zmysle § 187 ods. 1 CSP slúžiť ako dôkaz v civilnom sporovom konaní. Snaha žalobcu o porovnanie získavania dôkazov vo verejne známych trestných konaniach s vyhotovením nahrávky z jeho strany nie je namieste, keďže ide o diametrálne odlišné konania, upravené rozdielnymi procesnými predpismi a bez toho, aby tak žalobca, ako aj konajúci súd mali vôbec podrobné znalosti o zákonnosti a použiteľnosti dôkazov získaných v trestných konaniach verejne známych osôb, na ktoré žalobca poukázal.

15. Odvolací súd, viazaný rozsahom podaného odvolania a odvolacími dôvodmi, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a na takto zistený skutkový stav správne aplikoval a interpretoval právnu normu ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. Keďže vykonanými dôkazmi nebolo preukázané ani len porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej, absentuje tak prvý z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody a nemôže tak existovať ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti (neexistujúcim) a

vznikom škody a nie je tak dôvod zaoberať sa ani jej výškou. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu o jeho zdravotnom stave, o zdravotnom stave jeho priateľky, smrti ich syna, vzájomných vzťahoch žalobcu a žalovanej, žalobcu a jeho sestry, starostlivosti žalobcu o žalovanú, pobytoch a prácach žalobcu v zahraničí, sfaľovaní podpisu žalobcu na zmluve s telekomunikačnou spoločnosťou, peniazoch z dedičstva a pod., tak tieto nemajú relevantný význam vo vzťahu k uplatnenému nároku v tomto konaní, a preto nie je dôvod sa nimi zaoberať. Nakoľko odvolacie námietky vzhľadom na to, čo uviedol odvolací súd vyššie, neboli dôvodné, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. V odvolacom konaní mala žalovaná plný úspech, preto odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. O samotnej výške náhrady trov konania v prvoinštančom, ako aj odvolacom konaní, rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).